

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/58/2024
Identifikačné číslo spisu:	1118211712
Dátum vydania rozhodnutia:	27.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1118211712.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: V. Q., nar. P., bytom V., štátna príslušnosť: F., zastúpeného advokátom: JUDr. Andrej Gara, so sídlom Štefánikova 14, Bratislava, proti žalovanému: UniCredit Bank Czech and Slovakia, a. s., pobočka zahraničnej banky, Šancová 1/A, Bratislava, IČO: 47 251 336, zastúpenému: Malata, Pružinský, Hegedúš & Partners s. r. o., Twin City Tower, so sídlom Mlynské nivy 10, Bratislava, IČO: 47 239 921, o zaplatenie istiny 163.866,01 eur s príslušenstvom, vedenom na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B1-14Csp/56/2018, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2023 sp. zn. 10CoCsp/11/2023, takto

rozhodol:

Z r u š u j e uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 31. októbra 2023 sp. zn. 10CoCsp/11/2023 v napadnutej časti prvého výroku, ktorou odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania a v súvisiacom druhom výroku o trovách odvolacieho konania a vec mu v rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I uznesením zo 4. mája 2023 č. k. 14Csp/56/2018- 357 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu“ alebo „uznesenie súdu prvej inštancie“) zastavil konanie (prvá výroková veta). Návrh žalobcu na pripustenie vstupu na strane žalovaného UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a. s., zahraničnej osoby, so sídlom Želetavská 1525/1, Praha 4 - Michle 140 92, Česká republika, IČO: 64 948 242 zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania vo výške 100 % (druhá a tretia výroková veta).

1.1. V odôvodnení uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že žaloba bola podaná voči subjektu, ktorý nemá procesnú subjektivitu, pričom ide neodstrániteľnú procesnú podmienku. Z tohto dôvodu s odkazom na § 61, § 62, § 79, § 161 ods. 2 CSP, § 18 ods. 1, 2, § 19 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 7 ods. 1, 2, § 21 ods. 3, 4 Obchodného zákonníka konanie zastavil.

1.2. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania odôvodnil ustanovením § 256 ods. 1, 262 ods. 1, 2 CSP s tým, že žalobca procesne zastavenie konania zaviniť, a preto je povinný zaplatiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu uznesením z 31. októbra 2023 č. k. 10CoCsp/11/2023-386 uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil (prvá výroková veta); žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % (druhá výroková veta).

2.1. Odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP; so závermi súdu prvej inštancie sa v celom rozsahu stotožnil. Konštatoval, že z dikcie zákonných ustanovení § 61, § 62, § 161 ods. 1, 2 CSP vyplýva, že podmienkou toho, aby niekto mohol byť stranou civilného sporového konania je, že musí byť na to spôsobilý. Spôsobilosťou byť stranou sporu sa rozumie spôsobilosť subjektov mať procesné práva a povinnosti, ktoré procesné právo stranám priznáva, ide teda o procesnú subjektivitu. Túto spôsobilosť upravuje Civilný sporový poriadok v ustanovení § 61 tak, že ju má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti; inak ten, komu ju zákon priznáva. Vo všetkých občianskoprávných konaniach majú spôsobilosť byť stranou sporu tí, ktorí majú všeobecnú spôsobilosť mať práva a povinnosti podľa hmotného práva, teda všeobecnú hmotnoprávnú subjektivitu.

2.2. Z obsahu žaloby vyplýva, že žalobca žalovaného označil obchodným menom Unicredit Bank Czech Republic and Slovakia, a. s., pobočka zahraničnej banky so sídlom Bratislava, Šancová 1/A, pričom z výpisu z obchodného registra vyplýva, že právna forma žalobcom označeného žalovaného je podnik zahraničnej osoby (organizačná zložka podniku zahraničnej osoby). Je všeobecnou notoriou, že odštepny závod, ani iná organizačná zložka podniku nemá spôsobilosť byť stranou sporu, t. j. civilného sporového konania, z čoho vyplýva, že ak žalobca podal žalobu proti subjektu, u ktorého absentuje spôsobilosť byť stranou sporu (účastníkom konania), čo je neodstrániteľným nedostatkom podmienok konania, bol súd povinný v ktoromkoľvek štádiu konania konanie zastaviť. Nedostatok spôsobilosti byť stranou sporu totiž nemožno odstrániť opravou podľa § 129 CSP, pretože nejde o vadu podania spočívajúcu v jeho nesprávnosti alebo neúplnosti a do úvahy neprichádza ani inštitút pristúpenia do konania v zmysle ustanovenia § 79 CSP, nakoľko nie je možné do konania pripustiť vstup ďalšej strany s právnou subjektivitou k neexistujúcej strane sporu, ktorá procesnú subjektivitu nemá. Súd prvej inštancie preto rozhodol napadnutým uznesením vecne správne, keď konanie zastavil pre neodstrániteľný nedostatok podmienok konania.

2.3. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, úspešnému v odvolacom konaní, priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzoval výlučne z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. V dovolaní výslovne uviedol, že napáda uznesenie odvolacieho súdu v oboch jeho výrokoch. Navrhol, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že (i) odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie v časti výroku III. o náhrade trov prvoinštančného konania mení tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznáva, a zároveň (ii) odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania žalovanému nepriznáva, alebo aby dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na opätovné prerokovanie s tým, že odvolací súd bude rešpektovať judikatúru najvyšších súdnych autorít a náhradu trov žalovanému neprizná ani v prvoinštančnom a ani v odvolacom konaní. Prípadne navrhol, aby dovolací súd v zmysle ustanovenia § 449 ods. 2 CSP zrušil aj uznesenie súdu prvej inštancie.

3.1. Dovolateľ prípustnosť dovolania voči výroku o trovách konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP odvodzoval z rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky (uznesenie z 15. augusta 2018 sp. zn. I. ÚS 275/2018, ktoré bolo zverejnené v Zbierke nálezov a uznesení ÚS SR pod č. 74/2018, nález z 2. apríla 2020 sp. zn. I. ÚS 387/2019), ako i rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutia sp. zn. 2Cdo/89/2020, 4Cdo/155/2020 alebo 4Cdo/70/2020, 1VOBdo/2/2021).

3.2. Podľa dovolateľa právom na spravodlivý proces je de facto právo strany sporu na to, aby súd konal riadne. Konanie súdu upravuje v prvom rade CSP. Spravodlivým procesom je preto taký postup zo strany súdu, ktorým súd dodržiava o. i. ustanovenia CSP. Porušením práva na spravodlivý proces je preto taký postup súdu, ktorým súd postupoval v rozpore s CSP. Tento záver vyslovene uvádza aj Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 26/1994 z 10. mája 1994, uverejnený pod č. 2/1994 v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1993 - 1994.

3.3. V súdnej veci súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, zhodne konštatovali, že „žalovaný nedisponuje procesnou spôsobilosťou byť stranou sporu, nakoľko nemá právnu subjektivitu“. Odhliadnuc od toho, že odvolací súd touto konštatáciou v bode 14. uznesenia mieša spolu procesnú subjektivitu a procesnú spôsobilosť (procesným ekvivalentom právnej subjektivity je procesná subjektivita, a nie procesná spôsobilosť, ktorá je procesným ekvivalentom spôsobilosti na právne úkony), odvolací súd a aj súd prvej inštancie oba zhodne konštatovali, že žalovaný nemá právnu subjektivitu, teda žalovaný nemôže mať práva a nemôže mať ani povinnosti. Ak žalovaný nemá právnu subjektivitu, potom nemá ani procesnú subjektivitu v zmysle ustanovenia § 61 CSP. Z absencie procesnej subjektivity potom vyplýva, že žalovanému absentuje aj procesná spôsobilosť v zmysle ustanovenia § 67 CSP. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe platí, že „ak k zastaveniu konania došlo v dôsledku toho, že protistrana nemá právnu a ani procesnú subjektivitu, nemožno jej logicky priznať náhradu trov konania, pretože nie je nositeľom procesných práv a povinností, na ktorých je založené rozhodovanie o náhrade trov sporového konania“ (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. decembra 2022 sp. zn. IV. ÚS 651/2022).

3.4. Súd prvej inštancie a aj odvolací súd oba zhodne konštatovali, že žalovaný nemá právnu a procesnú subjektivitu, napriek tomu žalovanému priznali náhradu trov konania za konanie na súde prvej inštancie a aj za konanie na odvolacom súde. Odvolací a aj prvoinštančný súd tak postupovali zmätočne a procesne nesprávne, v rozpore s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ale aj v rozpore s právnou teóriou a praxou. Ich rozhodovanie odporuje aj elementárnej právnej logike, pretože súdy na jednej strane konštatujú, že žalovaný nemôže mať práva a povinnosti, lebo nemá právnu subjektivitu, a následne mu práva (právo na náhradu trov konania) priznávajú.

3.5. Na základe uvedeného nižšie súdy podľa jeho názoru postupovali v priamom rozpore s ustanoveniami CSP, rozhodli v priamom rozpore s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, porušili zásadu právnej istoty, porušili zásadu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, porušili zákaz vydávania prekvapivých rozhodnutí, porušili zásadu legitímnych očakávaní žalobcu (že súd rozhodujúci v jeho veci pozná právo a rozhodne podľa práva), a tým porušili ústavou zaručené právo žalobcu na súdnu ochranu alebo inú právnu ochranu a spravodlivý proces/konanie. Odvolací súd tak svojím postupom naplnil dovolací dôvod podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP.

4. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolaniu je potrebné vyhovieť.

6. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (porovnaj sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016).

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

9. V danom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva strany sporu a nesprávny procesný postup súdu reprezentujúci takýto zásah znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. V zmysle uvedeného ustanovenia treba za nesprávny procesný postup považovať postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnoprávnemu rámcu, a tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

13. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumiť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov v tom-ktorom konkrétnom konaní, pričom miera tohto porušenia znamená porušenie práva na spravodlivý proces; jeho súčasťou je aj náležité odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 559/2018, III. ÚS 47/2019).

14. Z hľadiska obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) podstata dovolacej argumentácie dovolateľa vo vzťahu k namietanej vade zmätočnosti uplatnenej v zmysle § 420 písm. f) CSP spočívala v námietke nesprávneho procesného postupu súdov nižšej inštancie a s tým súvisiaceho nedostatočného odôvodnenia (nepreskúmateľnosť) rozhodnutia odvolacieho súdu v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania.

15. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu čo do časti prvého výroku, ktorou dovolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania a súvisiaci druhý výrok o trovách odvolacieho konania. Prvý výrok odvolacieho súdu v časti, ktorou bolo

potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie čo do výroku o zastavení konania, predmetom dovolacieho konania nie je.

16. Prípustnosť dovolania proti takémuto rozhodnutiu pre existenciu vady v zmysle § 420 písm. f) CSP konštatoval dovolací súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach (sp. zn. 8Cdo/266/2019, 8Cdo/111/2019, 4Cdo/70/2020, 4Cdo/155/2020, 4Cdo/69/2022, 2Cdo/89/2020, 9Cdo/68/2021 a iné). Rovnako sa k tejto otázke vyjadril aj ústavný súd v uznesení zo 17. septembra 2019 č. k. I. ÚS 387/2019-26 a v uznesení z 15. augusta 2018 sp. zn. I. ÚS 275/2018 (rozhodnutie č. 74/2018 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky 2018, s. 1270).

17. Napokon, vo vzťahu k otázke prípustnosti dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania dovolací súd poukazuje na závery vyslovené veľkým senátom najvyššieho súdu z 29. septembra 2021 sp. zn. IVOBdo/2/2021, podľa ktorých „rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania väd zmätočnosti v zmysle § 420 CSP, je aj rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol s konečnou platnosťou o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania.“

18. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd považoval dovolanie žalobcu za prípustné a ďalej skúmal jeho dôvodnosť.

19. Ťažisko dovolacej argumentácie žalobcu spočívalo v tom, že pokiaľ odvolací súd dospel zhodne so súdom prvej inštancie k názoru o nevyhnutnosti zastavenia konania podľa § 62 CSP z dôvodu, že žalobca podal žalobu proti subjektu, u ktorého absentuje spôsobilosť byť stranou sporu, čo je neodstrániteľným nedostatkom podmienok konania, nie je možné, aby súdy priznali nárok na náhradu trov konania tomuto subjektu.

20. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

21. K otázke náhrady trov konania dovolací súd uvádza, že v sporovom konaní sa pri náhrade trov konania uplatňuje zásada úspechu, v zmysle ktorej súd prizná náhradu trov konania strane, ktorá mala vo veci úspech, a to voči neúspešnej strane. Civilný sporový poriadok dopĺňa zásadu úspechu aj o zásadu procesnej zodpovednosti za zavinenie vyjadrenú v ustanovení § 256 CSP, v zmysle ktorého, ak strana procesne zaviní zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Dovolací súd zastáva názor, že zákonodarcu tu výslovne používa pojem „protistrane“, teda aj v tomto prípade platí, že priznať nárok na náhradu trov konania možno iba v rámci vzťahu medzi stranami konania.

22. Podľa právnej teórie „Špecifická procesná situácia môže nastať vtedy, ak žalobca podá žalobu voči niekomu, kto nemá procesnú subjektivitu. Žalobca síce zavinil zastavenie konania, avšak náhradu trov konania nie je komu priznať. Na žalovanej strane niet nikoho, komu by vzniklo právo na náhradu trov konania. Obvykle sa žaloba doručuje subjektu, ktorý procesnú subjektivitu má (napr. členovi združenia založeného podľa § 829 a nasl. OZ), a ktorý spravidla upozorní na nedostatok procesnej subjektivity a žiada priznať náhradu trov konania. Náhrada mu však nepatrí, pretože žaloba nesmerovala voči nemu; preto sa nestal stranou sporu a len strana sporu má nárok na náhradu trov konania.“ (BARICOVÁ, Jana. § 256 [Trovky zavinené stranami]. In: ŠTEVČEK, Marek, FICOVÁ, Svetlana, BARICOVÁ, Jana, MESIARKINOVÁ, Soňa, BAJÁNKOVÁ, Jana, TOMAŠOVIČ, Marek a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1037, marg. č. 2).

23. Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení z 13. decembra 2022 sp. zn. IV. ÚS 651/2022 uviedol, že „... trovy konania môžu vzniknúť aj iným subjektom než stranám konania, keď sa uplatní § 252 CSP, v zmysle ktorého každý platí výdavky, ktoré mu v konaní vzniknú. Nárok na náhradu vzniknutých trov je však možné priznať subjektom odlišným od strán len v súvislosti s dokazovaním (§ 258 a § 259 CSP).“ Ústavný súd uzavrel, že „Ak teda k zastaveniu konania došlo v dôsledku toho, že protistrana nemá právnu a ani procesnú subjektivitu, nemožno jej logicky priznať náhradu trov konania, pretože nie

je nositeľom procesných práv a povinností, na ktorých je založené rozhodovanie o náhrade trov sporového konania.“

24. V rozhodovanej veci odvolací súd výrokom uznesenia z 31. októbra 2023, ktorý nebol dovolaním napadnutý, potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne vo výroku, ktorým bolo konanie zastavené z dôvodu, že v procesnom vzťahu medzi žalobcom a ním označeným subjektom nebol označený subjekt nositeľom procesných práv a povinností, pretože nie je stranou sporu.

25. Zohľadňujúc vyššie uvedené, pokiaľ dovolateľ namietal neudržateľnosť rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorý na jednej strane konštatoval, že žalobcom označený subjekt na strane žalovaného nie je nositeľom procesných práv a povinností, z ktorého dôvodu u neho absentuje spôsobilosť byť stranou sporu a na strane druhej potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie čo do výroku, ktorým bol takému subjektu priznaný nárok na náhradu trov prvoinštančného konania a zároveň sám priznal takémuto subjektu nárok na náhradu trov odvolacieho konania ako strane sporu s poukazom na § 256 ods. 1 CSP, s týmto jeho argumentom sa dovolací súd stotožňuje. Z hľadiska základnej zákonnej zásady procesnej zodpovednosti za zavinenie je neudržateľné, aby subjektu, ktorý nie je nositeľom procesných práv a povinností, bol priznaný nárok na náhradu trov konania ako sporovej strane (protistrane). V tomto smere je rozhodnutie odvolacieho súdu nepresvedčivé a rozporné s právnou teóriou, aj rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít.

26. Odvolací súd s vyššie naznačenými právnymi otázkami v o vzťahu k rozhodovaniu o trovách konania v prípade zastavenia konania pre nedostatok procesnej subjektivity nezaoberal, preto jeho záver o priznaní nároku na náhradu trov konania subjektu, vystupujúcemu na strane žalovaného, nedáva odpoveď na všetky rozhodujúce výkladové aspekty pri rozhodovaní o náhrade trov konania a nemá svoj racionálny základ v interpretácii príslušných ustanovení právnych predpisov o náhrade trov konania, konkrétne § 256 ods. 1 CSP. Odvolací súd tak zaťažil svoje rozhodnutie v napadnutej časti vadou zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP spočívajúcou v nedostatočnom odôvodnení svojho rozhodnutia.

27. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP je potom nielen prípustné, ale aj dôvodné a je potrebné napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti čo do časti výroku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený výrok uznesenia súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov prvoinštančného konania i do výroku o trovách odvolacieho konania zrušiť a vec v rozsahu zrušenia vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie (§ 450 CSP) majú za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP).

28. Ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 445 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP). O trovách dovolacieho konania preto rozhodne odvolací súd.

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.